

ПЕДАГОГІЧНІ КАДРИ

№ 12 (255)

ВІВТОРОК

21

КВІТНЯ

1964 року

Ціна 1 коп.

ОРГАН ПАРТБЮРО, КОМІТЕТУ ЛКСМУ, ПРОФКОМУ,
МІСЦЕВКОМУ ТА РЕКТОРАТУ КИЇВСЬКОГО ДЕРЖАВНОГО
ПЕДАГОГІЧНОГО ІНСТИТУТУ імені О. М. ГОРЬКОГО

МОСКВА, КРЕМЛЬ

МИКИТІ СЕРГІЙОВИЧУ ХРУЩОВУ

Дорогий Микито Сергійовичу!

Студенти, професорсько-викладацький і адміністративно-технічний склад Київського державного педагогічного інституту ім. Горького гаряче поздоровляють Вас в день славного 70-річчя!

Ми, як і весь радянський народ, знаємо Вас як видатного партійного і державного діяча, який вніс великий вклад у розвиток марксистсько-ленінської теорії, як непримиренного борця за все передове і прогресивне в житті нашої країни, як принципового комуніста-ленінця. Нам особливо приємно відзначити Ваш великий внесок у справу розвитку і вдосконалення системи, змісту, методів і принципів навчання в радянській загальноосвітній школі. Ваша ініціатива у справі перебудови середньої і вищої школи, встановлення тісного зв'язку навчання з життям має велике революціонізує значення для народної освіти. Ми, педагоги, щиро вдячні Вам, дорогий Микито Сергійовичу, за те, що Ви постійно виявляєте воістину батьківське ставлення до школи і працівників школи, до всіх радянських людей. У цей знаменний день — день Вашого 70-річчя — ми від усієї душі бажаємо Вам доброго здоров'я і багато-багато років життя на радість і щастя народів Радянського Союзу і всьому світу!

Великого щастя Вам, дорогий Микито Сергійовичу!

Ректор Київського державного педагогічного інституту ім. О. М. Горького
проф. М. М. ПІДТИЧЕНКО.

Секретар партійної організації інституту
доц. М. Д. ЯРМАЧЕНКО.

На семінарі літературознавців

15—17 березня в нашому інституті відбувся семінар завідуючих кафедрами літератури педвузів України.

З цікавими, змістовними доповідями виступили проф. П. К. Волинський («Основні проблеми наукового вивчення історії української літератури»), завідуючий відділом теорії літератури Інституту літератури імені Т. Г. Шевченка АН УРСР В. П. Іванисенко («Актуальні питання літературознавства на сучасному етапі»), голова секції критики СПУ Б. С. Буряк («Завдання літературознавчої критики в світлі рішень червеного Пленуму»), член-кореспондент АН УРСР Є. П. Кирилюк («Досягнення радянського шевченкознавства»), ст. науковий співробітник АН УРСР Д. В. Затонський («Про дискусію з питань розвитку сучасного роману»). На семінарі були заслухані й

активно обговорені доповіді, що стосуються конкретних питань педагогічного процесу у вищій школі. Так, проф. Т. Ф. Бугайко розповіла про стан і завдання викладання літератури в педінституті, доц. Л. М. Венгеров (Житомир) виступив з доповіддю «Лекція з літератури в педагогічному інституті». Естетичному вихованню студентів на лекціях з української літератури присвятив свою доповідь доц. П. К. Падалка (Полтава), використанню технічних засобів при викладанні літературознавчих дисциплін — доц. Б. А. Буяльський (Вінниця).

Серйозну розмову викликало вступне слово доктора філологічних наук С. А. Крижанівського, присвячене роботі колективу літературознавців над складанням проекту програми з історії української радянської літератури.

П. Х.

РОЗМОВА З РОВЕСНИКОМ

Будівники,
Студенти і солдати,
Крилаті ровесники мої,
Своїх народжень
Пригадайте дати,
Скромненькі
Біографії свої.
Що згадувать?
Ніхто з нас,
Котрим нині
Усього лиш по

двадцять --
двадцять два,

Не штурмував
У ніч тривожну Зимній,
В боях за Волгу
Участі не брав.
Та з нас ніхто
На долю скарг не пише,
Нехай до нас
Ще слава
Не прийшла,
Але погляньте
Навкруги пильніше,
Які на нас
Чекають скрізь діла.
Належить нам
Зробить квітучим садом
Радянську землю
На мільйони літ,
Комуністичні здружені
бригади —

Це ж зримий
Комунізму первоцвіт.
Ровеснику!
Піднявшись на світанку,
Весь день не даймо
Спокою рукам,
Щоб нам могли
Позаздрити нащадки,
Як ми сьогодні
Заздримо батькам.

В. ЩЕРБОНОС,
студент Ніжинського
педінституту.

ВЧЕННЯ ЛЕНІНА БЕЗСМЕРТНЕ

Широко відзначає наш інститут 94 роковини з дня народження геніального вождя трудящих усього світу, творця Комуністичної партії Радянського Союзу, засновника радянської держави Володимира Ілліча Леніна.

У ці дні понад 700 студентів 1—2 курсів усіх факультетів відвідали філіал Центрального музею В. І. Леніна, де ознайомилися з життям і діяльністю В. І. Леніна, з історією Комуністичної партії. Співробітники музею прочитали для молоді лекції «Комуністична партія — натхненник і організатор Великої Жовтневої соціалістичної революції» і «Розвиток соціалістичної революції і зміцнення радянської влади». Студенти переглянули документальний кінофільм «Живий Ленін».

Кафедра історії КПРС надала допомогу студентам гуртожитків у оформленні ленінської наочними посібниками про життя і діяльність В. І. Леніна. Викладачі М. Кукавська, М. Кубрушко, А. Сапожников провели там безсідні про безсмертне ленінське вчення.

Вчитися і працювати так, як заповідав Ілліч — цей святий заповіт вождя студенти втілюють в житті на лекціях, семінарських заняттях. Оволодіння геніальною спадщиною В. І. Леніна стало для студентів основним завданням повсякденної роботи. Цьому сприяють і кінофільми «Початок революційної діяльності В. І. Леніна», «В. І. Ленін», які демонструються у кабінеті марксистсько-ленінської організації там же.

А 21 квітня на 1—2 курсах усіх факультетів стаціонару відбулися теоретичні конференції, присвячені 94 роковинам з дня народження В. І. Леніна. Під керівництвом викладачів П. Бакуменка, П. Федченка, М. Кукавської, М. Кубрушка студенти підготували доповіді, повідомлення, які є свідченням їх глибоких знань з марксистсько-ленінської теорії. Особливо цікавими були виступи В. Бацюрини («Всеперемагаюча сила ленінських ідей»), Г. Крайнова («Ленін — великий прапорносець миру»), В. Строевої («Ленінські заповіді молоді») і інші.

ВЕЛИКИЙ ЛЕНІН

Славен той день у безсмерті сторіч,
Коли у Росії злиднений
Світу родився Володимир Ілліч
Ульянов — великий Ленін.
Звичайна людина. Життя він зустрів
У буднях похмурих і темних.
У Марксі його юний геній прозрів,
У праці змужнів натхненний.
Гніт і неволя нестерпно тяглись
В житті трудового народу.
Ленін — знамено, з яким піднялись
Мільйони борців за свободу.
Він завжди між нами, жива його річ,
Хай славляться дні ті знаменні,
Коли народився наш рідний Ілліч,
Наш вождь і учитель Ленін.

Т. КОВАЛЕНКО, студент-заочник.

ОСТАННІЙ ДЗВІНОК

Наче вчора... А минуло п'ять років. Але тоді було вперше, і була осінь, а сьогодні весна. Останній дзвінок.

Я дивлюсь на викладача, але

ХОДИМО НА СХИЛИ, ТАНЮ!

не чую його голосу; бачу, як догорають гаї на схилах Дніпра, і Таню. Хочу пригадати її очі — не вдається. Справді, які в неї очі?

Бачу лише пухнасту щічку і вухо, над яким звисають кучеряки. Запитую її, але вона мовчить. Сидить на передній лаві трішки праворуч і дивиться у вікно — не поворухнеться. Я знаю, про що вона зараз думає. Про це думають усі однокурсники. Я передав їй аркуш паперу.

«Таню, які в тебе очі?»
Вона не оглянулася. Заклала руку за спину — передала.

«Такі, як і в тебе».
Ні, в неї не такі. Я знаю свої. Я не люблю їх. Мені подобаються карі: вони жагучі і бентежні.

«Я люблю карі».
...Тоді у неї були трохи не такі. Здається, каштанові: вони вбирали жадібно багрянні спалахи гаїв.
«Я люблю карі».

Тоді була осінь. Ми йшли бульваром, потім — Хрещатиком. Був листопад: шпилькасті кульки каштанів несподівано відривалися від гілок, падали на асфальт, шкаралупа репалась на дві частини, і звідти вискакували шоколадні м'ячики та котилися під колеса автомашин. Млосно падало лапате листя і покривало тротуар. Таня назбирала його в пучок і тримала в руці за корінчики, наче палаючий факел у ясний день.

Ми ходили по Трухановому острові. Було тихо і велично, тільки вітер легенько шепотів та хрустіло сухе гілля під ногами. Потім стомлено сиділи на купі листя і дивилися одне на одного...

фії і догорали гаї на схилах. Червоні, потім каштанові. Сутеніло. Спалахували вогні.

«Чому це враз тепер? Краше розберись у своїх почуттях. Я можу тоді подобатись — і не більше...»

Її волосся розкидане по чолі незграбними пасмами — м'яке, м'яке і легенько в'ється поміж пальцями; губи пухкі, вологі...

«Невже догоріла осінь?»
Вона дивилась у вікно. Над Ботанічним садом голубіє небо. Ні хмаринки. Чисте і ніжне, як мрія. Сонце світить яскраво і кладе рами вікон на парти і студентів. За вікном шось туркочуть машини, а коли на мить стане тихо, чути,

(Закінчення на звороті)

ОСТАННІЙ ДЗВІНОК...

Цю любов ми понесемо в школи

Через 15 хвилин розпочнеться лекція. Здається, нічого особливого, але чому всі так радісно схвилювані і, разом з тим, трохи похмурі, а деякі навіть сумні?

Не осудить п'ятикурсників за незвичний настрій в останній день занять. Так, він останній... Цей день особливо дорогий для кожного з нас. Сьогодні раніше, ніж завжди, прийшли ми в аудиторію, зайняли свої місця, неначе в перший день занять.

В ці хвилини з космічною швидкістю проносяться згадки, все те, що зв'язано з інститутом, що стало таким близьким і рідним — на все життя. Нам ніколи не забути напружених днів, занять, коли не лише дні, але й ночі були свідками наших хвилювань. Пригадується перша нелегка сесія, яка дозволила нам сказати: «Ми вже студенти інституту». І так минали годи-

ни, дні, роки. Саме тут, в стінах інституту, ми вчилися розуміти складну, багатогранну, почесну роль радянського вчителя, тут ми здобували міцні, ґрунтовні знання. Кабінети, лабораторії, лекції, практичні заняття, робота в школі... Всього й не перерахуєш.

А скільки своїх знань, енергії, здоров'я віддали нам викладачі! Ми глибоко вдячні їм

за те, що вони дали нам все необхідне для майбутньої роботи, навчили глибоко осмислювати вивчене, привили нам любов до математики. Цю любов ми понесемо в школи, щоб чити інших, бути активними творцями нашого світлого майбутнього.

Г. ОСТАШЕВСЬКА,
студентка V курсу
відділу математики.

ХВИЛЮЮСЬ І ВІРЮ

Ця подія завжди хвилює. Про щасемось з інститутом. Зринають спогади. Ніколи не забути вступних екзаменів, пригадується перша екзаменаційна сесія. Шефська робота, самодіяльність — все це треба було поєднувати з напруженим навчанням. А скільки хороших друзів з'явилося тут! Тут минули мої найкращі роки... У цьому чудовому місті. Скільки по-

бачено і запам'яталося навіки! Ми дуже змінилися. Виросли глибоко зрозуміли красу нашого життя, ту відповідальність, яка покладена на нас.

Знову, як і тоді, в перші дні, чекаю... Намагаюся заглянути в майбутнє. Вірю, що воно буде прекрасним.

Л. ЗУБКО,
педагогічний факультет.

Дай руку, майбутнє!

Найпрекрасніше в житті людини — юність. Найпрекрасніше в юності — студентські роки. Але вони проминули як одна мить, і навіки залишилися в серці. Як ніжна пісня, як щастя трепетне, як кохання, що не можна випити до дна. А попереду... Попереду майбутнє. Манять незвідані світи, бентежні обрії, нова пісня, що почала звучати вже сьогодні, в тринадцятій аудиторії, де зібралися п'ятикурсники мовно-літературного факультету на свій останній дзвінок. Скільки світла, квітів!

— Не забувайте нас. Пишіть, приїжджайте, двері інституту зав-

жди відчинені для вас, — говорить ректор інституту М. Підтиченко. — Будьте завжди з людьми, не лякайтеся труднощів, будьте виснажливими, послідовними, принциповими, мужніми, трудолюбивими, — наставляє декан факультету А. Данилюк.

Виступають викладачі А. Медушевський (фото внизу), І. Пільгук, І. Табачников, В. Рінберг, В. Войтушенко, секретар комсомольського бюро інституту Г. Максименко.

Хіба можна забути прекрасне, те рідне серцю, все те хороше, що знайшли тут студенти на протязі

п'яти років? Про це схвилювано говорили п'ятикурсники М. Булуй, В. Гринько, Л. Богун, В. Карнаух. Згадки про інститут, любов і пошану до викладачів майбутні педагоги пронесуть усе життя, а ті знання, що здобули тут, щедро роздадуть людям.

ХОДИМО НА СХИЛИ, ТАНЮ!

як лагідно шелестять листячком каштанів і тополі, що ледь сягають четвертого поверху.

«Ти не постійний. Ти був метелик, який пурхав з квітки на квітку».

Я часто бачив, як вона приходила вечорами до гуртожитку з квітами. Брала воду на кухні, ставила їх в банку і демонстративно проносила на третій поверх у свою кімнату. Минав час, і вони летіли повз наше вікно, шльопались об тротуар — зів'ялі, і живі — теж іноді... Я бачив її то таку, то іншу.

Я зовсім не помічав її. Ми з хлопцями ходили вечорами на Набережну, знайомились з дівчатами, теж дарували їм квіти і проводжали додому.

«Я не кажу про те, що ти була квіткою, на яку пурхали метелики. Людина по своїй натурі така — прекрасна в пошуках. Але я люблю тебе».

«Сьогодні останній дзвінок».

«Він може бути і першим».

Вона згорнула папірець, крутила в руці. Дивилась у вікно — мовчала.

Потім була перерва. Дістала з сумки люстерко, зазірнула. Вийшла з аудиторії, зовсім не глянувши на мене. Рухалась коридором, а в мене приємно було на серці.

Дзвінок. Ударив у вуха, скроні, стиснув серце, сував там нитку, тягнув — душу вивертає.

Останній! Більше ніколи не буде дзвінків. Для мене. Для Тані. Для нас усіх.

Ми заповнили більшу аудиторію — прийшли першокурсники. Таня сіла поряд зі мною. Не зводила очей з Ніни, якій саме першокурсник підніс квіти. Своім настрогом Ніна завжди діяла на дівчат — вона така тонкошкіра, в неї все виходить природно. Я стиснув Танину руку, вона не перече-

дивилась на Ніну і слухала декана.

Я відчував дотик її руки — довгі, тонкі пальчики лежали в моїй долоні.

Ми вийшли з аудиторії. Я подивився на неї.

— На схили?

Вона всміхнулася

— А пам'ятаєш... Тоді була осінь, і всі схили палали полум'ям.

— Але сьогодні весна, і був останній дзвінок.

Ми вийшли на повітря. Тоненькі каблучки рівномірно цокали по дзвінкому асфальту. Я тримав її за руку і дивився на неї. Вона припала губами до квітів і топить промінчики сонця в своїх очах. Ні, в неї очі не карі, і не каштанові, а голубі-голубі. Такі, як небо — чисте і бездонне.

Весною буває таке небо. Сьогодні весна.

І був останній дзвінок...

Прощальний вальс

Слова В. Гринько

На довгу розлуку потиснемо руки
І підем в широкий замріяний світ.
Ой віти каштана — задума весняна
І яблуні білої цвіт.

(Двічі)

Ніде не забути пісень інституту,
Ніде не забути Дніпрову блакить —
У праці щоденній, як радісним святі,
Життя ми навчилися любити.

(Двічі)

Студентське дозвілля, Дніпровське привілля,
О, скільки закоханих пар!

Зелений наш Київ разом з нами мріяв,
Шумить нам Шевченків бульвар!

(Двічі)

А в серці дівочім вже пісня тріпоче:
— В дорогу, в дорогу пора!

Ніде не забути пісень інституту
І схилів зелених Дніпра...

(Двічі)

До них я не байдужий

Не хочу вдаватися до спогадів, буду дивитися в майбутнє. Через кілька місяців я закінчу інститут. Сюди прийдуть інші — наш храм науки на тополиному бульварі поповниться новою обдарованою молоддю. Ось до них, до їх студентських років я не байдужий. Вони будуть слухати багато різних лекцій, витратити багато часу на опанування знаннями. А чому б з перших місяців навчання не створити експериментальну групу (не більше 5—6 осіб на курс) з обдарованих студентів, яка працювала б за індивідуальними планами? Можливо для них дозволити вільне відвідування лекцій, де-

що іншу систему складання екзаменів. Це стало б, на мою думку, великим стимулом для підготовки наукових кадрів у інституті, для виявлення здібних до наукової роботи людей. Адже така практика є звичайним явищем у деяких інститутах країни, вона себе давно виправдала. Це було б здорово, якби серед молоді нашого інституту в недалекому майбутньому з'явився перший доктор наук, людина виключних здібностей. І я вітаю його першим від імені всіх випускників цього року.

І. ГОРОДИСЬКИЙ,
студент V курсу мовно-літературного факультету.

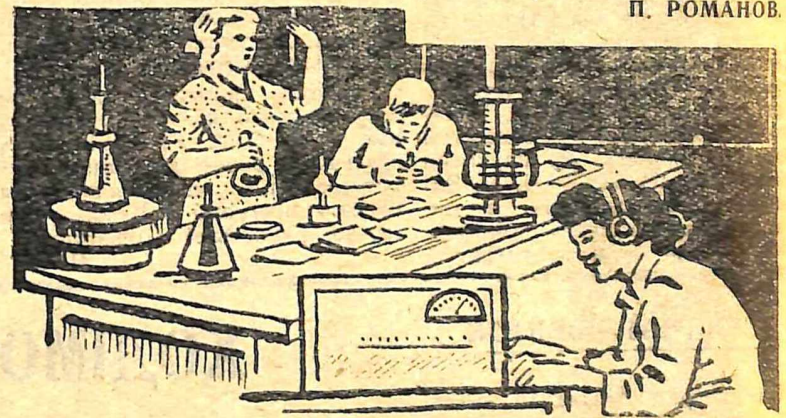
Кафедра рекомендує

Кафедра вищої математики рекомендувала чотирьох випускників фізико-математичного факультету до аспірантури.

Багато студентів мріють про навчання в аспірантурі, але не всім усміхається щастя. Туди вступають ті, хто глибоко опанував свою спеціальність, хто справді рішуче сповнений бажання віддати всього себе науці. І Василь Гнатюк, і Володимир Шапо-

валовський, і подружжя Григорій та Раїса Олійники не лише всі сесії склали на «відмінно», але й брали активну участь у роботі наукових гуртків, з успіхом виступали на студентських наукових конференціях. Крім того, їх знають і як активних громадських працівників. Саме тому кафедра і рекомендувала їх до вступу в аспірантуру. Хочеться, щоб їм усміхнулося щастя. Успіхів вам, дорогі товариші!

П. РОМАНОВ.

Редактор П. ХРОПКО.

ПИШІТЬ, ДЗВОНІТЬ, ЗАХОДЬТЕ...

АДРЕСА РЕДАКЦІЇ: м. Київ, бульвар Шевченка, 22-24, телефон Б-5-21-21, дод. 43.

«За педагогические кадры» — орган партбюро, комитет ЛКСМУ, профкома, месткома, ректората Київського государственного педагогического института имени А. М. Горького.

Друк. КДПІ, вул. Франка, 44.

Зам. 467—1000.